

Sygn. akt III AUa 981/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2017 r. w Ł.

sprawy **A. M.**

przy udziale zainteresowanego R. U.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu

na skutek apelacji A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 kwietnia 2016 r. sygn. akt VIII U 3033/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 981/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że A. M. nie podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą R. U. od dnia 1 stycznia 2014 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż z dokumentów zewidencjonowanych w systemie informatycznym wynika, że z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 1 stycznia 2014 roku. Ponadto płatnik składek obliczył i rozliczył za ubezpieczaną składki na ubezpieczenia społeczne za miesiące od stycznia 2014 roku do lutego 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 9.365,00 zł, za miesiąc marzec 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 7.250,32 zł, a za miesiące od kwietnia 2014 roku do maja 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 0,00 zł. Płatnik składek w złożonych za A. M. imiennych raportach miesięcznych o wypłaconych świadczeniach i przerwach w opłacaniu składek wykazał za okres od dnia 25 marca 2014 roku do 31 maja 2014 roku zasiłek macierzyński. Zakład Ubezpieczeń

Spółecznych przeprowadził w dniach 16 - 17 czerwca 2014 roku postępowanie kontrolne w zakresie zgłoszenia A. M. do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego

z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności przez R. U.. Zdaniem organu rentowego wyniki przeprowadzonej kontroli dowodzą, iż ubezpieczona nie rozpoczęła współpracy przy prowadzeniu działalności, a zgłoszenie jej do ubezpieczeń w krótkim okresie przed wystąpieniem z roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego miało na celu jedynie zgłoszenie się do ubezpieczeń społecznych i skorzystanie z zasiłku macierzyńskiego od bardzo wysokiej podstawy.

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą A. M. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 15 sierpnia 2014 roku złożyła odwołanie, w którym wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i odmienne orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez uznanie, iż podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 stycznia 2014 roku z tytułu współpracy z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą - płatnikiem składek R. U.. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 6 ust. 1 pkt 5, oraz art. 8 ust. 11, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 5, ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w istniejących okolicznościach faktycznych, nadto sprzeczność istotnych ustaleń organu ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co spowodowało nieuprawnione przyjęcie, iż nie spełnia przesłanek wymaganych dla uznania jej za osobę współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, iż przedsiębiorstwo płatnika składek, oprócz wskazanego w skarżonej decyzji fizycznego wykonywania prac ogólnobudowlanych tj. stoisk, bram, czy ogrodzeń, zajmuje się również aranżowaniem wymienionych elementów- w szczególności pawilonów na targach i wystawach, reklam wielkoformatowych, czy stoisk reklamowych. Wyjaśniono, iż aranżacja ta polega na zaplanowaniu poszczególnych składników w sposób zapewniający maksymalnie pozytywny odbiór przez odbiorców towarów lub usług wystawowych lub reklamowanych. Skarżąca podniosła, iż w tej części działalności płatnika składek, wykonywała wszelkie czynności. Argumentowała, iż zajmowała się także pozyskiwaniem klientów oraz kontaktami z klientami już pozyskanymi. Nadto, jak wskazała, wykonywała czynności związane z dokonywaniem zakupów dla potrzeb przedsiębiorstwa płatnika oraz przejęła całość obowiązków związanych z kontaktami z biurem rachunkowym obsługującym płatnika składek. Dodatkowo podniesiono, iż w spornym okresie zajmowała się także pozyskaniem oraz wdrożeniem dla potrzeb usprawnienia działalności przedsiębiorstwa płatnika składek specjalistycznego narzędzia informatycznego. Wyjaśniła, iż jej wiedza i doświadczenie były niezbędne dla prawidłowej oceny przydatności inwestycji

w przedsiębiorstwie zainteresowanego. Odnosząc się do kwestii podnoszonej przez organ rentowy, co do zgłoszenia A. M. przez płatnika składek od wysokiej podstawy wymiaru składek, odwołująca wskazała, iż przez okres kilkunastu lat zatrudniona była na podstawie umów o pracę z wynagrodzeniem każdorazowo przekraczającym kilkanaście tysięcy złotych miesięcznie. Argumentowała, iż nigdy nie korzystała ze świadczeń

z ubezpieczenia chorobowego, a wskazana przez płatnika kwota podstawy wymiaru składek odbiega od kwot uzyskiwanych przez nią tytułem wynagrodzenia za pracę, w ten sposób, iż jest od nich znacznie niższa. Odwołująca podniosła, iż kondycja finansowa przedsiębiorstwa zainteresowanego w spornym okresie zezwalała na opłacanie składek od zadeklarowanej podstawy wymiaru. Skarżąca wskazała również, że faktycznie aktualnie płatnik nikogo nie zatrudnia w celu wykonywania części jej zadań, albowiem koncepcja wystawy dla (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz inne będące w toku przedsięwzięcia zakończyły się krótko przed rozpoczęciem jej zwolnienia lekarskiego. Po tym etapie nastąpiły czynności wykonawcze, wykonywane przez zainteresowanego R. U.. Wskazano także, iż okres wakacyjny jest okresem, w którym brak jest zleceń, tym samym nie było uzasadnienia ekonomicznego dla zatrudnienia osoby, która przejęłaby część obowiązków wnioskodawczyni. Wobec faktu, iż zwykle w miesiącu wrześnie sytuacja na rynku zleceń znacznie się ożywia, płatnik składek planuje zatrudnić osobę, która zastąpi w części wnioskodawczynię w czynnościach przez nią wykonywanych.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniosł o jego oddalenie, przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie z dnia 27 kwietnia 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie, zainteresowany przyłączył się do stanowiska wnioskodawczynie, natomiast pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie wnioskodawczynie oraz zasądził od A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na podstawie następujących ustaleń faktycznych. Zainteresowany R. U. i wnioskodawczynie A. M. pozostają w związku małżeńskim od dnia 24 lutego 1999 roku, prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, nie mają ustanowionej rozdzielności majątkowej, orzeczonej separacji ani rozwodu.

R. U. prowadzi jednoosobową pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 1 lutego 2005 roku na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy Z. pod firmą (...) oraz (...) spółka cywilna M. Ł., R. U.. Adresem głównego miejsca wykonywania działalności jest Ł., ul. (...) lok. 5, adresem, dodatkowego miejsca wykonywania działalności jest Ł., ul. (...). Głównym przedmiotem prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej według wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jest działalność agencji reklamowych. Początkowo przedmiotem działalności były usługi budowlane i remontowe, następnie dołączono wykonawstwo konstrukcji reklamowych oraz produkcję materiałów reklamowych i narzędzi wspierających sprzedaż (...). Płatnik składek nie zatrudniał pracowników.

A. M. legitymuje się wykształceniem wyższym, posiada tytuł doktora nauk humanistycznych ze specjalizacją teoretyk literatury. Wnioskodawczynie posiada m.in. doświadczenie w pracy jako wykładowca uniwersytecki, nauczyciel języka włoskiego, redaktor książek, specjalista ds. marketingu, rzecznik prasowy, konsultant ds. komunikacji i doradca zarządu. Ponadto wnioskodawczynie włada językiem włoskim i angielskim w stopniu zaawansowanym, językiem francuskim w stopniu średnio zaawansowanym, a także językiem niemieckim na poziomie podstawowym. A. M. ma ukończone szkolenia w zakresie zarządzania projektem, zarządzania zespołem, oceny pracownika, profesjonalnego przygotowywania ankiet oraz negocjacji wewnętrznych i zewnętrznych, a także obsługuje komputer oraz posiada prawo jazdy kat. B.

Wnioskodawczynie była zatrudniona na Uniwersytecie Ł., Wydziale Dziennikarstwa i (...) na stanowisku adiunkta na podstawie umowy zawartej na czas zastępstwa od dnia 1 października 2012 roku do dnia 17 lutego 2013 roku w wymiarze połowy etatu. Od maja do sierpnia współpracowała z Urzędem Miasta S. w oparciu o umowę zlecenia. Ostatnio A. M. była zgłoszona do ubezpieczeń, jako osoba wykonująca umowę zlecenie w okresie od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia 7 sierpnia 2013 roku.

W lipcu 2013 roku wnioskodawczynie uzyskała informację, że jest w ciąży. Termin przewidywanego porodu został określony na dzień 1 kwietnia 2014 roku.

W październiku 2013 roku wnioskodawczynie wykonała nieodpłatnie na rzecz działalności gospodarczej płatnika składek prowadzonej pod firmą (...) spółka cywilna M. Ł., R. U. pracę związaną z wykonaniem elementów reklamowych informujących o promocjach.

Płatnik składek w 2013 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej osiągnął przychód w wysokości 498.228,79 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 386.308,79 zł, natomiast dochód wyniósł 111.920,00 zł. Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) nie wykazał żadnego przychodu.

Z dniem 1 stycznia 2014 roku płatnik składek dokonał zgłoszenia wnioskodawczynie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako osoby współpracującej.

W momencie zgłoszenia A. M. do ubezpieczeń jako osoby współpracującej była ona w ok. 28 tygodniu ciąży.

W okresie od stycznia do marca 2014 roku wnioskodawczyni dostarczała dokumenty finansowe związane z prowadzoną przez zainteresowanego działalnością gospodarczą do biura rachunkowego, które prowadziło rozliczenia płatnika składek. A. M. w okresie tym prosiła również biuro o udzielenie informacji odnośnie wysokości podatku dochodowego i VAT.

Podpis wnioskodawczyni jako odbiorcy widnieje na fakturach z okresu od stycznia do marca 2014 roku za zakup benzyny, gazu płynnego, żarówek, wymianę oleju i usługę serwisową, zakup materiałów budowlanych. Część faktur dotyczących zakupu paliwa lub gazu była dokonywana w miejscowościach tj. Osie, K., S., B., O..

A. M. w dniu (...) urodziła dziecko – syna K..

Płatnik składek obliczył i rozliczył za ubezpieczoną składki na ubezpieczenia społeczne za miesiące od stycznia 2014 roku do lutego 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 9.365,00 zł, za miesiąc marzec 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 7.250,32 zł, a za miesiące od kwietnia 2014 roku do maja 2014 roku - od podstawy wymiaru składek w wysokości 0,00 zł.

A. M. wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 25 marca 2014 roku do dnia 11 sierpnia 2014 roku, dodatkowego urlopu macierzyńskiego za okres od dnia 12 sierpnia 2014 roku do dnia 22 września 2014 roku oraz zasiłku rodzicielskiego za okres od dnia 23 września 2014 roku do dnia 23 marca 2015 roku.

Zainteresowany od dnia 1 października 2014 roku zatrudnia pracownika na stanowisku wykonawcy i montera reklam oraz obsługi plotera laserowego na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2016 roku z wynagrodzeniem w wysokości 1.680,00 zł brutto miesięcznie.

Płatnik składek w 2014 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) osiągnął przychód w wysokości 112.529,45 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 74.155,56 zł, natomiast dochód wyniósł 38.373,89 zł. W styczniu i lutym 2014 roku płatnik składek nie zadeklarował żadnego przychodu.

Wnioskodawczyni po wykorzystaniu urlopu macierzyńskiego i rodzicielskiego nie podjęła współpracy z mężem.

Płatnik składek w 2015 roku z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) osiągnął przychód w wysokości 120.163,18 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 88.229,24 zł, natomiast dochód wyniósł 31.933,94 zł.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim w oparciu o załączone do akt dokumenty, w tym akta rentowe, dokumentację finansową płatnika składek, dokumentację medyczną, dokumentację osobową wnioskodawczyni oraz jedynie częściowo w oparciu o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadka M. J. oraz zeznań wnioskodawczyni i zainteresowanego, a mianowicie w zakresie, jakim zeznawali na okoliczność działalności płatnika składek, doświadczenia zawodowego ubezpieczonej oraz w zakresie, w jakim można było na ich podstawie ustalić, że wnioskodawczyni wykonała w spornym okresie pewne czynności na rzecz płatnika składek, co nie przesądza o współpracy odwołującej z zainteresowanym przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka M. J., wnioskodawczyni oraz zainteresowanego, w których wskazywali na realność prowadzonej pomiędzy ubezpieczoną, a płatnikiem składek współpracą. W ocenie Sądu I instancji, w świetle materiału zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, iż współpraca była realizowana. Przeciwno prawdziwości zeznań świadka i stron przemawiają, zdaniem Sądu Okręgowego, ustalone okoliczności faktyczne. W szczególności brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dokumentów, które w badanym okresie zostałyby sporządzone i podpisane przez ubezpieczoną jako osobę współpracującą z płatnikiem składek, a które dotyczyłyby czynności, o których mowa jest w zeznaniach wnioskodawczyni oraz zainteresowanego. Nie przedstawiono wyników rzekomo prowadzonej przez skarżącą analizy działalności konkurencyjnych firm, nie zgłoszono też potrzeby przeprowadzenia dowodu z zeznań

świadków w postaci klientów, z którymi wnioskodawczyni miała się kontaktować telefonicznie, osobiście, a także mailowo.

Zdaniem Sądu I instancji przedstawione przez stronę odwołującą się faktury za zakup benzyny, gazu płynnego, żarówek, wymianę oleju i usługę serwisową, czy zakupy materiałów budowlanych, a podpisane przez skarżącą nie stanowią dowodu świadczącego o faktycznym realizowaniu współpracy przez skarżącą i zainteresowanego. Sąd Okręgowy powołując się na doświadczenie życiowe wskazał, iż pracownicy stacji benzynowych, czy sklepów sieciowych nie wymagają od osób odbierających faktury VAT (z wyłączeniem faktur korygujących) ich pokwitowania. Nadto sama wnioskodawczyni przyznała, że nie podpisywała tych faktur w momencie ich odbioru, a przed przekazaniem ich do biura rachunkowego, wyjaśniając, że zostały złożone na prośbę organu rentowego. Ponadto część faktur dotyczących zakupu paliwa była dokonywana w miejscowościach znacznie oddalonych od Ł., natomiast wnioskodawczyni zeznała, że nie wyjeżdżała poza Ł.. Skarżąca nie umiała również wskazać miejsca położenia podmiotów, u których zakupów rzekomo dokonywała. Dlatego w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż A. M. faktycznie dokonała zakupu tych towarów na rzecz płatnika składek.

Wątpliwe, zdaniem Sądu I instancji są także przedstawione przez skarżącą oświadczenia kontrahentów zainteresowanego płatnika składek, z którymi rzekomo ubezpieczona miała w spornym okresie doprowadzić do nawiązania współpracy i prowadzić uzgodnienia wykonawcze. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż oświadczenia stanowiące pisma osób trzecich, zawierające oświadczenia wiedzy odnoszące się do określonych faktów nie mogą być uznane za dowody, a ich przyjęcie stanowiłoby naruszenie zasady ustności, bezpośredniości i swobodnej oceny dowodów obowiązującej w polskim prawie procesowym, gdyż dowodem mogą być tylko zeznania tych osób w charakterze świadków złożone bezpośrednio przed sądem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2005 r., VI ACa 477/04, R. (...)). Dodatkowo znamienym jest, że odwołująca nie zdecydowała się, na potwierdzenie informacji przedstawionych w przedmiotowych oświadczeniach w drodze zeznań, jakie osoby składające oświadczenia mogłyby złożyć w charakterze świadków. Taki wniosek nie został zgłoszony, zatem Sąd Okręgowy oceniając pisemne oświadczenia odmówił im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy odmówił także wiary zeznaniom odwołującej i zainteresowanego, w których wskazali, iż w ramach współpracy A. M. zajmowała się poszukiwaniem projektów mebli, których produkcją miał zająć się płatnik składek. Płatnik składek na tę okoliczność przedstawił zdjęcia lamp i stołu. Zdaniem Sądu I instancji przede wszystkim brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż zostały one wykonane w ramach działalności gospodarczej płatnika składek, ani też związku pomiędzy rzekomymi działaniami odwołującej a ich wyprodukowaniem.

Bezspornym jest, że ubezpieczona w chwili nawiązania współpracy z mężem była w zaawansowanej ciąży i nie posiadała tytułu do ubezpieczeń społecznych. Bezspornym jest także, że płatnik składek od chwili rozpoczęcia prowadzenia działalności tj. od dnia 1 lutego 2005 roku prowadził ją jednoosobowo i nie zatrudniał żadnych pracowników. Strony w toku postępowania nie wykazały motywów podjęcia współpracy przez ubezpieczoną. Wnioskodawcy wskazali, że powodem podjęcia współpracy było zwiększenie przychodów z działalności płatnika składek prowadzonej w ramach spółki cywilnej. Natomiast z analizy zestawień finansowych działalności płatnika składek, przy której prowadzeniu współpracować miała skarżąca wynika, że do marca 2014 roku nie przynosiła ona żadnych przychodów. W momencie, gdy ubezpieczona zaczęła korzystać z urlopu macierzyńskiego, zainteresowany nie zatrudnił nikogo, kto pomógłby mu przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Płatnik składek zatrudnił co prawda pracownika, jednakże dopiero od dnia 1 października 2014 roku, a zatem pół roku od urodzenia przez skarżącą dziecka, a ponadto na technicznym stanowisku. Nadto jak zeznali: ubezpieczona i płatnik składek - po urodzeniu syna odwołująca nie wróciła już do współpracy z mężem. To oznacza, że nie było realnej potrzeby nawiązania współpracy przez ubezpieczoną z mężem, skoro nikt nie przejął jej obowiązków, gdy korzystała z urlopu macierzyńskiego oraz nie powróciła do współpracy po urodzeniu dziecka.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadka M. J., który prowadzi sprawy finansowe zainteresowanego, że A. M. kontaktowała się z biurem rachunkowym oraz przekazywała dokumenty do biura rachunkowego. Zdaniem Sądu

I instancji ubezpieczona mogła wykonywać w/w czynności, ale nie w ramach współpracy, a jedynie w ramach sporadycznej pomocy udzielanej przez żonę mężowi przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że ubezpieczona nawiązując współpracę z mężem była w zaawansowanej ciąży i jedynym powodem zgłoszenia skarżącej do ubezpieczeń z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej była chęć uzyskania świadczeń z tytułu macierzyństwa, albowiem nie posiadała wówczas innego tytułu do ubezpieczeń społecznych i nie uzyskiwały świadczeń, z chwilą urodzenia dziecka.

Na podstawie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie i jako bezzasadne podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy, uzasadniając prawne podstawy wyroku wskazał, na przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.) zgodnie z którym obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym i wypadkowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi, dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 (art. 11 ust. 2 w.w. ustawy). Według art. 13 pkt 5 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby współpracujące od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej albo umowy zlecenia do dnia zakończenia tej współpracy. Natomiast stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r. poz. 159) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą. W myśl art. 4 w ust 1 i 2 wskazanej wyżej ustawy zasiłkowej ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego. Natomiast prawo do zasiłku chorobowego od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego przysługuje ubezpieczonym obowiązkowo, którzy mają wcześniejszy, co najmniej 10-letni okres obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego (ust. 3 pkt 3).

Zgodnie zaś z art. 29 ust. 1 pkt 1 wyżej wymienionej ustawy z zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego urodziła dziecko. W myśl art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W zakresie wyliczania podstawy wymiaru składek należy wskazać, iż jak stanowi art. 18 ust. 8 w/w ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Zgodnie zaś z art. 20 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe osób, które ubezpieczeniu chorobowemu podlegają dobrowolnie, nie może przekraczać miesięcznie 250% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 10 (ust. 3).

W myśl zaś art. 36 ust. 1 ustawy systemowej każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie w.w. przepisów oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy słusznie zakwestionował ważność zgłoszenia A. M. do ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej R. U., gdyż ubezpieczona nie podjęła współpracy przy prowadzeniu działalności zainteresowanego i z tego tytułu nie powinna w spornym okresie podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołująca i zainteresowany od momentu zawarcia związku małżeńskiego, czyli także w okresie spornym, pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, dlatego kwestią sporną, poddaną ocenie Sądu Okręgowego, było ustalenie, czy stosunek prawny łączący wnioskodawczynię i zainteresowanego płatnika składek od dnia 1 stycznia 2014 roku spełniał kryterium uznania go za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Przeprowadzone zaś w tym kierunku postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, że ubezpieczona w spornym okresie nie współpracowała z R. U. przy prowadzeniu przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd I instancji wskazał, iż za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej, powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2008 r., II UK 286/07, pub. OSNP 2009/17-18/241). Sąd Okręgowy podkreślił, że za współpracę w rozumieniu w.w. przepisów uznać można tylko taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 2012 r., III AUa 1581/11, pub. OSA 2013/8/108-120, podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 września 2012 r., III AUa 445/12, LEX 1220774). Cechami konstytutywnymi pojęcia "współpraca przy działalności gospodarczej", są występujące łącznie: a) istotny ciężar gatunkowy działań współpracownika, które nie mogą mieć charakteru wtórnego, b) bezpośredni związek z przedmiotem działalności gospodarczej, c) stabilność i zorganizowanie oraz d) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót (wyrok SN z dnia z dnia 6 stycznia 2009 roku, sygn. akt II UK 134/08 pub. OSNP 2010/13-14/170, OSP 2011/4/37 podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., sygn. akt II UK 315/09).

Oceniając pod kątem powyższych przesłanek zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy uznał, że nie pozwala on na przyjęcie, iż wnioskodawczyni współpracowała przy prowadzeniu działalności gospodarczej męża od dnia 1 stycznia 2014 roku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pkt 1 wyroku. Natomiast na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczyni na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – stosownie do treści § 11 ust. 2 (w brzmieniu obowiązującym do spraw wszczętych do dnia 31 lipca 2015 roku), w związku z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490), mając na uwadze, że zgodnie z § 21 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2015 r, poz. 1804) - do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Powyższy wyrok Sądu I instancji, działając przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżyła w całości ubezpieczona, zarzucając:

-naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 121, ze zm., dalej: „ustawa o s.u.s.”) poprzez jego niewłaściwą wykładnię, która sprowadziła Sąd Okręgowy do błędnego wniosku, iż ubezpieczona nie spełnia przesłanek dla uznania jej za osobę współpracującą z zainteresowanym, a także art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 oraz art. 12 ust. 1, art 13 pkt 5 ustawy o s.u.s. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż wnioskodawczym nie podlega ubezpieczeniom społecznym jako osoba współpracująca z małżonkiem.

Ponadto skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego polegającą na: całkowitym odmówieniu wiarygodności zeznaniom zarówno wnioskodawczyni, jak i zainteresowanego, co do faktycznego wykonywania czynności współpracy przez ubezpieczoną przy prowadzonej przez zainteresowanego działalności gospodarczej; częściowym odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadka M. J. w zakresie dotyczącym czynności współpracy ubezpieczonej z płatnikiem składek oraz odmowie wiarygodności dowodom w postaci referencji dla przedsiębiorstwa płatnika składek, z których treści wynika, iż ubezpieczona wykonywała na rzecz wystawiających referencje podmiotów czynności w ramach przedsiębiorstwa płatnika i nieuprawnioną odmowę im mocy dowodowej poprzez całkowicie nieuzasadnione uznanie dokumentów prywatnych za sprzeczne z zasadą ustności i bezpośredniości postępowania, w przypadku, gdy ich treść nie jest potwierdzona dowodem z zeznań.

Wobec powyższych zarzutów ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji poprzez uwzględnienie wniesionego odwołania w całości, tj. o ustalenie, iż ubezpieczona A. M. od dnia 1 stycznia 2014 roku podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako osoba współpracująca z płatnikiem składek-zainteresowanym R. U. (...). Skarżący wniósł nadto o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. analizy finansów przedsiębiorstw i działalności gospodarczej, który wypowie się na podstawie akt sprawy oraz dokumentacji księgowej przedsiębiorstwa zainteresowanego jaki wpływ na rozwój przedsiębiorstwa (...) miała wprowadzona przez ubezpieczoną koncepcja zmiany profilu działalności gospodarczej na produkcję mebli designerskich, czy wynikający z przedstawionych dokumentów finansowych wzrost wartości przychodu przedsiębiorstwa (...) miał związek ze zmianą profilu działalności oraz jaki jest przewidywany okres, który powinien upłynąć od momentu rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej o profilu jaki stanowi produkcja mebli designerskich do momentu uzyskiwania z tego tytułu przychodu, przy założeniu, iż koncepcja powstała w pierwszym kwartale 2014 r. oraz po analizie dokumentacji finansowej przedsiębiorstwa płatnika.

Uzasadniając powyższe, skarżąca podniosła, że Sąd I instancji dokonał nieprawidłowej wykładni przepisu art. 8 ust. 11 ustawy o s.u.s. gdyż jego zdaniem współpraca przy prowadzeniu działalności gospodarczej powinna być rozumiana szeroko, jako wszelka pomoc członkowi rodziny w prowadzeniu działalności gospodarczej lub świadczeniu usług bez podstawy prawnej.

Skarżąca wskazała, że z zeznań odebranych od stron wynika, iż udział ubezpieczonej w działaniach przedsiębiorstwa zainteresowanego polegał na wykonywaniu czynności z zakresu objętego wykształceniem i dotychczasowym doświadczeniem zawodowym ubezpieczonej. Ubezpieczona zeznała, iż zajmowała się analizą możliwości rynkowych zmiany profilu działalności gospodarczej, kontaktowała się z potencjalnymi odbiorcami mebli designerskich (por. zeznania ubezpieczonej z dn. 13.01.2016r.). Sama ubezpieczona wskazała, iż kontakty nie miały charakteru formalnego, że poszukiwała klientów poprzez rozmowy ze znajomymi; podobnie, w przypadku projektowania wyglądu czy sposobu wykonania mebli - „Rozmawiałam z naszymi znajomymi architektami, z moimi koleżankami z banku, w którym pracowałam ”. Podczas przesłuchania informacyjnego w dniu 27 kwietnia 2015r. ubezpieczona podała szereg okoliczności związanych z wykonywaniem czynności z zakresu działalności gospodarczej męża. W zakresie współpracy z firmą (...) oraz firmą (...), szczegółowo opisała wykonywane przez siebie czynności. Z treści zeznań stron wprost wynika, iż kwalifikacje i umiejętności ubezpieczonej uzupełniały dotychczasowy zakres czynności wykonywanych przez zainteresowanego. Podjęta w momencie wspólnej pracy decyzja o rozszerzeniu profilu działalności przedsiębiorstwa spowodowała, iż aktualnie jest to główny profil działalności firmy.

Niezrozumiałe, zdaniem skarżącego jest odmówienie przez Sąd I instancji mocy dowodowej oświadczeniom przedłożonym przez kontrahentów firmy. W normalnych okolicznościach - o ile Sąd Okręgowy oceniłby w tym zakresie materiał dowodowy z zastosowaniem doświadczenia życiowego, jest niezwykle utrudnione, aby spowodować udział kontrahenta w postępowaniu sądowym w charakterze świadka, bez uszczerbku dla dalszej współpracy. Jednak dowód z dokumentu nawet prywatnego, który - jak wynika z definicji dowodu zawartej w art. 245 k.p.c. - stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny zatem stanowi dowód w sprawie bez konieczności odrębnego potwierdzenia zawartego w nim oświadczenia przez osobę, która dokument podpisała.

Ponadto zdaniem skarżącego, Sąd I instancji omówił szczegółowo zeznania ubezpieczonej w zakresie dotyczącym złożonych dokumentów sprzedażowych - faktur VAT, skupiając się jedynie na fakturach związanych z zakupem paliwa. Sąd Okręgowy wskazał, iż ubezpieczona nie jeździła - jak wynika z protokołu: w ostatnich dniach przed porodem - poza Ł., nadto, iż faktury istniejące w aktach z podpisem zostały podpisane później.

Czynności, które ubezpieczona wykonywała w przedsiębiorstwie zainteresowanego z zakresu marketingu, analizy finansowej, a które miały na celu rozszerzenie profilu działalności firmy zainteresowanego, a w konsekwencji zwiększenie dochodów, nie mogły spowodować natychmiastowego skutku. Tym samym powstałaby konieczność uszczuplenia dochodów wspólnych małżonków z uwagi na wypłatę wynagrodzenia należnego podmiotowi, który dokonałby czynności wykonanych przez A. M.. Także w tym kontekście oraz w kontekście wpływu jaki działania A. M. wywołały w przedsiębiorstwie zainteresowanego winna być oceniana współpraca stron, którą trudno nazwać okazjonalną czy o niewielkim ciężarem gatunkowym.

Skarżący podniósł, że z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy nie dysponuje wiadomościami pozwalającymi mu rzetelnie ocenić skutki działań ubezpieczonej wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. analizy finansów przedsiębiorstw i działalności gospodarczej, który takiej oceny dokona. Konieczność powołania niniejszego dowodu powstała w momencie ostatecznego wskazania przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku motywów rozstrzygnięcia, z których wynika, iż Sąd Okręgowy nie miał możliwości należyście ocenić skutków działań ubezpieczonej dla rozwoju przedsiębiorstwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na brak uzasadnionych podstaw. Sąd II instancji po wnikliwej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zostało wydane na właściwej podstawie prawnej oraz w wyniku prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. W związku z tym, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne rozważania faktyczne oraz prawne Sądu I instancji.

Należy wskazać, że na podstawie przepisów prawa materialnego, to jest art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 11, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.), osoba współpracująca przy prowadzeniu działalności gospodarczej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym i wypadkowym, a także dobrowolnie na swój wniosek - chorobowym. Za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami (...) uważa się, m.in. małżonka, jeżeli pozostaje z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracuje przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego. Zgodnie, natomiast z treścią art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz. U. z 2014 r. Poz. 159) osobom, w razie choroby lub macierzyństwa przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie kwestią sporną jest ustalenie, czy stosunek prawny łączący wnioskodawcę i zainteresowanego płatnika składek od dnia 1 stycznia 2014 roku spełniał kryterium uznania go za współpracę przy prowadzeniu pozarolniczej działalności. Sąd Okręgowy w oparciu o przedstawione w sprawie dowody

doszedł do przekonania, że ubezpieczona w spornym okresie nie współpracowała z R. U. przy prowadzeniu przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zarzuty apelacji w niniejszej sprawie sprowadzają się przede wszystkim do kwestii nieprawidłowej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji. Zgodnie z art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Swobodna ocena dowodów stanowi jedną z podstawowych prerogatyw jurysdykcyjnych sądu. Jednakże nie oznacza ona, że sąd może dowolnie ocenić zebrany w sprawie materiał dowodowy. Granice swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość. Na tej podstawie dokonuje oceny środków dowodowych i waży ich moc oraz wiarygodność oraz odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W związku z tym, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie może zostać ograniczone do innej, niż ta dokonana przez sąd interpretacji dowodów zebranych w sprawie. Skarżący musi wykazać, że ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza ramy swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki zarówno logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Dlatego jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się pozostać nawet jeśli w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć inne wnioski. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Odnosząc się natomiast do kwestii dowodu z dokumentu prywatnego należy w tym miejscu podkreślić, że co prawda zgodnie z art. 245 k.p.c. sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jednakże okoliczność, że pisemne oświadczenie stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., nie przesądza, że dokument ten stanowi bezwzględnie wiążący dowód złożenia oświadczenia w nim zawartego. Przepis art. 245 k.p.c. nie wyłącza konieczności dokonania oceny dokumentu prywatnego, jako dowodu w sprawie, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. W związku z tym, przedstawienie przez skarżącą dowodu z referencji udzielnych przez kontrahenta na rzecz skarżącej nie oznacza, że Sąd Okręgowy był związany domniemaniem prawdziwości oświadczenia z niego wynikającego / por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 czerwca 2000 r. I CKN 288/00 oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 kwietnia 2008 r. III CSK 299/07, Legalis nr 127051/.

Na podstawie powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy właściwie ustosunkował się do zebranego w sprawie materiału dowodowego i wyprowadził na jego podstawie prawidłowy wniosek, że działania wnioskodawczynie na rzecz zainteresowanego nie spełniają przesłanek zakwalifikowania ich jako współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, z którą związany jest obowiązek ubezpieczenia społecznego. Należy również stwierdzić, że analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie sposób nie zwrócić uwagi na dysonans pomiędzy ilością pracy jaką, zgodnie z wyjaśnieniami wnioskodawczynie była wykonywana przez nią na rzecz płatnika składek a ilością i jakością dowodów przedstawionych w sprawie. Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu obarcza stronę, która z tego dowodu wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu II instancji dysonans pomiędzy przedstawionymi w sprawie dowodami a twierdzeniami wnioskodawczynie, co do zakresu pracy wykonywanej na rzecz zainteresowanego podważa wiarygodność jej wyjaśnień. Za Sądem I instancji należy zauważyć, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że działania wnioskodawczynie na rzecz współmałżonka miały charakter sporadyczny, nie miały stałego i systematycznego charakteru. Współpraca nie była wykonywana w znaczącym

wymiarze i systematycznie nie miała również istotnego znaczenia dla zwiększenia przychodów uzyskiwanych z działalności zainteresowanego ani znaczącego ciężaru gatunkowego.

Duże znaczenie z punktu widzenia oceny charakteru pracy wnioskodawczynie na rzecz zainteresowanego ma również fakt, że pomimo długotrwałej nieobecności wnioskodawczynie w firmie płatnik składek nie zatrudnił osoby, która mogłaby przejąć jej obowiązki. Co więcej, R. U. zadeklarował za odwołującą bardzo wysoką podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne tj. ponad czterokrotnie wyższą od zadeklarowane przez niego jako płatnika składek na własne ubezpieczenia podstawy wymiaru składek obowiązującą osobę prowadzącą pozarolniczą działalność. Takie zachowanie z punktu widzenia zasad logiki oraz doświadczenia życiowego przeczy rzeczywistej potrzebie współpracy wnioskodawczynie oraz uwydatnia jej pozorność. Należy również podkreślić, że wnioskodawczynie została zgłoszona do ubezpieczenia jako osoba współpracująca będąc w zaawansowanej ciąży pomimo tego, że od 7 sierpnia 2013 roku nie była nigdzie zatrudniona i nie posiadała tytułu do ubezpieczeń społecznych. W ocenie Sądu II instancji skala działań dokonywanych przez wnioskodawczynię na rzecz płatnika składek nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczynie współpracowała z zainteresowanym w zakresie umożliwiającym powstanie obowiązku zgłoszenia wnioskodawczynie do ubezpieczeń społecznych.

Działania wnioskodawczynie oraz zainteresowanego były nakierowane na uzyskanie świadczenia z ubezpieczenia społecznego w postaci zasiłku macierzyńskiego a nie wynikała z potrzeby objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym osoby współpracującej z płatnikiem składek. Na tej podstawie, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał właściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Dlatego zarzut apelacji dotyczący naruszenia w wydanym przez Sąd I instancji wyroku art. 233 k.p.c. należy uznać za całkowicie chybiony.

Odnosząc się, więc do zarzutu o charakterze materialnoprawnym to jest naruszenia art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 121, ze zm., dalej: „ustawa o s.u.s.”) poprzez jego niewłaściwą wykładnię, należy, za Sądem Najwyższym podkreślić, że fikcja prawna ustanowiona art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) ma zastosowanie tylko do takiej osoby, która spełnia wszystkie kryteria określone w art. 8 ust. 11 tej ustawy, a w tym warunek współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności rozumianej jako wykonywanie prac takiego rodzaju, rozmiarze i częstotliwości, że mają one istotny wymiar ekonomiczny i organizacyjny dla tej działalności (wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 315/09, Legalis nr 316866). Jak już wskazano powyżej, przedstawiony w sprawie materiał dowodowy, nie pozwolił na przyjęcie, że wnioskodawczynie rzeczywiście współpracowała z płatnikiem składek w prowadzeniu działalności gospodarczej a nie tylko sporadycznie pomagała. W związku z brakiem wystąpienia podstawowej przesłanki objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym wynikającym z w.w. przepisów należy stwierdzić, że zarzut skarżącego w postaci naruszenia prawa materialnego należy stwierdzić za bezpodstawny.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 oddalił apelację w punkcie pierwszym wyroku. O kosztach sądowych Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a także § 2 pkt. 5 oraz § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 roku, w punkcie 2. zasądzając od A. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.